

DYREKTYWA 2004/12/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 11 lutego 2004 r.

zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹;

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy dnia 17 grudnia 2003 r.³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy dyrektywy 94/62/WE⁴ Rada jest zobowiązana, nie później niż sześć miesięcy przed końcem pięcioletniego etapu rozpoczynającego się od dnia, w którym ta dyrektywa powinna zostać wprowadzona do prawa krajowego, ustalić wielkości docelowe na następny pięcioletni etap.
- (2) Definicja „opakowania” ustanowiona w dyrektywie 94/62/WE powinna zostać bardziej szczegółowo wyjaśniona poprzez wprowadzenie niektórych kryteriów oraz załącznika zawierającego ilustrujące przykłady. W celu osiągnięcia ambitnych wielkości docelowych recyklingu należy wzmocnić rozwój innowacyjnych, przyjaznych dla środowiska oraz wykonalnych procesów recyklingu. Ocena różnych metod recyklingu powinna zostać podjęta w związku z opracowaniem definicji dla tych metod.
- (3) Wielkości docelowe recyklingu dla każdego szczególnego materiału odpadowego powinny uwzględniać oceny cyklu żywotności oraz analizy koszty-korzyści, które jasno wskazują różnice zarówno w kosztach jak i korzyściach recyklingu różnych materiałów opakowaniowych, oraz powinny poprawić spójność rynku wewnętrznego dla recyklingu tych materiałów.
- (4) Odzysk i recykling odpadów opakowaniowych powinien zostać dodatkowo zwiększony w celu zredukowania ich wpływu na środowisko naturalne.

¹ Dz.U. C 103 E z 30.4.2002, str. 17.

² Dz.U. C 221 z 17.9.2002, str. 31.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 3 września 2002 r. (Dz.U. C 272 E z 13.11.2003, str. 287), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 marca 2003 r. (Dz.U. C 107 E z 6.5.2003, str. 17), stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2003 (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Rezolucja prawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2004 r. oraz decyzja Rady z dnia 26 stycznia 2004 r.

⁴ Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- (5) Niektóre Państwa Członkowskie którym, ze względu na ich szczególne okoliczności, zezwolono na przełożenie daty ustalonej dla osiągnięcia wielkości docelowych odzysku i recyklingu ustanowionych w dyrektywie 94/62/WE powinny otrzymać dodatkowe, ale ograniczone odroczenie.
- (6) Parlament Europejski, Rada oraz Komisja są zgodne co do potrzeby tymczasowego odstępstwa dla przystępujących Państw w odniesieniu do celów niniejszej dyrektywy. Powinno ono zostać podjęte na podstawie wniosków Państw przystępujących o odstępstwo trwające zasadniczo najpóźniej do 2012 r. dla Cypru, Republiki Czeskiej, Estonii, Węgier, Litwy, Słowacji oraz Słowenii; do 2013 r. dla Malty; do 2014 r. dla Polski oraz do 2015 r. dla Łotwy.
- (7) Porozumienie zostanie zawarte zgodnie z właściwą procedurą prawną przed wygaśnięciem nieprzekraczalnego terminu dla transpozycji niniejszej dyrektywy.
- (8) Zarządzanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wymaga aby Państwa Członkowskie ustanowiły systemy zwrotu, zbiórki i odzysku. Systemy takie powinny być otwarte dla wszystkich zainteresowanych stron oraz opracowane w taki sposób aby uniknąć dyskryminacji produktów przywożonych i przeszkód w handlu oraz zakłóceń w konkurencji oraz aby zagwarantować możliwie najwyższy zwrot opakowań i odpadów opakowaniowych, zgodnie z Traktatem. Należy unikać dyskryminacji materiałów ze względu na ich wagę. Podmioty gospodarcze w całym łańcuchu opakowaniowym powinny ponosić swą podzielną odpowiedzialność aby zapewnić redukcję w najszerszym możliwym zakresie wpływu na środowisko naturalne opakowań i odpadów opakowaniowych w całym cyklu ich żywotności.
- (9) Powinno się sporządzać roczne wspólnotowe dane dotyczące opakowań i odpadów opakowaniowych, w tym dane dotyczące odpadów wywożonych w celu recyklingu lub odzysku poza Wspólnotę, aby skutecznie monitorować realizowanie celów niniejszej dyrektywy. Wymaga to zharmonizowanych technik sprawozdawczości oraz jasnych wytycznych dla osób dostarczających dane.
- (10) Komisja powinna zbadać i sporządzić sprawozdanie dotyczące wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu zarówno na środowisko naturalne jak i na rynek wewnętrzny. Sprawozdanie to powinno również obejmować kwestie związane z zasadniczymi wymogami, środkami zapobiegającymi odpadom, możliwymi wskaźnikami w zakresie opakowań, planami zapobiegania odpadów, ponownym użyciem, odpowiedzialnością producenta jak również metalami ciężkimi oraz powinno, w odpowiednim przypadku, zawierać wnioski o dokonanie rewizji.
- (11) Państwa Członkowskie powinny wspierać odpowiednie przekazywanie informacji konsumentom jak również kampanie na rzecz poprawy świadomości oraz wzmacniać inne instrumenty zapobiegawcze.
- (12) W uzupełnieniu celów niniejszej dyrektywy dotyczących środowiska naturalnego oraz rynku wewnętrznego, recykling może również wpływać na zwiększenie poziomu zatrudnienia, który się zmniejszył w innych sektorach społeczeństwa, oraz może przyczyniać się do ochrony przed wykluczeniem.

- (13) Ponieważ cele proponowanych działań, którymi są zharmonizowanie krajowych wielkości docelowych recyklingu odpadów opakowaniowych, z uwzględnieniem indywidualnych okoliczności każdego Państwa Członkowskiego, oraz dostarczenie dodatkowych wyjaśnień dotyczących definicji, nie mogą być w wystarczającym stopniu osiągnięte przez Państwa Członkowskie a mogą, z uwagi na zakres działań, zostać w większym stopniu osiągnięte na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, ustanowioną we wspomnianym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (14) Powinno się przyjąć środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵.
- (15) Dyrektywa 94/62/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 94/62/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 3 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Definicja „opakowania” dodatkowo opiera się na kryteriach określonych poniżej. Wyroby wymienione w załączniku I są ilustrującymi przykładami zastosowania tych kryteriów.

- (i) Wyrób uważa się za opakowanie jeżeli odpowiada wspomnianej powyżej definicji bez uszczerbku dla innych funkcji, które opakowanie może spełniać, chyba że wyrób stanowi integralną część produktu oraz jest niezbędny do zawarcia, utrzymania lub zachowania tego produktu przez jego cały cykl żywotności a wszystkie elementy przeznaczone są do wspólnego użycia, spożycia lub usunięcia.
- (ii) Wyroby wytworzone i przeznaczone do wypełnienia w punkcie sprzedaży oraz wyroby jednorazowego użytku sprzedane, wypełnione lub wytworzone lub przeznaczone do wypełnienia w punkcie sprzedaży uważane są za opakowanie w przypadku gdy spełniają funkcje opakowania.
- (iii) Części składowe opakowania oraz elementy pomocnicze złączone z opakowaniem uważa się za część opakowania z którymi są złączone. Elementy pomocnicze przyczepione bezpośrednio lub przymocowane do produktu, które spełniają funkcje opakowania uważa się za opakowanie, chyba że stanowią one integralną część tego produktu a wszelkie elementy przeznaczone są do wspólnego spożycia lub usunięcia.

Jeżeli zachodzi konieczność, Komisja zgodnie z procedurą określoną w art. 21,

⁵ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

bada oraz, odpowiednim przypadku, dokonuje przeglądu ilustrujących przykładów dla zdefiniowania opakowania, podanych w załączniku I. W pierwszej kolejności bada się następujące wyroby: opakowania nośników CD oraz video, doniczki kwiatowe, tuby oraz cylindry wokół których jest nawijany giętki materiał, samoprzyczepny papier opakowaniowy oraz papier opakowaniowy.”

2. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zapobieganie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, iż oprócz środków podejmowanych w celu zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, podjętych zgodnie z art. 9, podejmują inne środki zapobiegawcze.

Środki takie mogą składać się z programów krajowych, projektów wprowadzających odpowiedzialność producenta w celu zminimalizowania wpływu opakowań na środowisko naturalne lub podobnych działań podejmowanych, w odpowiednim przypadku, w konsultacji z podmiotami gospodarczymi, i mających na celu gromadzenie oraz wykorzystywanie licznych inicjatyw podejmowanych w Państwach Członkowskich w zakresie zapobiegania. Są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy, określonymi w art. 1 ust. 1.

2. Komisja wspiera zapobieganie powstawaniu odpadów poprzez zachęcanie do opracowania odpowiednich norm europejskich, zgodnie z art. 10. Normy te mają na celu zminimalizowanie wpływu na środowisko naturalne opakowań zgodnie z art. 9 i 10.

3. Jeżeli zachodzi potrzeba, Komisja przedstawia wnioski w sprawie środków mających na celu wzmocnienie oraz uzupełnienie stosowania wymogów zasadniczych oraz zapewniających, że nowe opakowanie może wprowadzone na rynek wyłącznie wtedy gdy producent podjął wszelkie niezbędne środki w celu zminimalizowania ich wpływu na środowisko naturalne bez naruszania zasadniczych funkcji opakowania.”

3. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Odzysk i recykling

1. Aby zrealizować cele niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu osiągnięcia następujących wielkości docelowych na całym swoim terytorium:

- a) nie później niż do dnia 30 czerwca 2001 r., co najmniej 50% i co najwyżej 65% wagowo odpadów opakowaniowych zostanie poddane odzyskowi lub spaleni w zakładach spalania śmieci z odzyskiem energii;

- b) nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r., co najmniej 60% wagowo odpadów opakowaniowych zostanie poddane odzyskowi lub spaleni w zakładach spalania śmieci z odzyskiem energii;
- c) nie później niż do dnia 30 czerwca 2001 r., co najmniej 25% i co najwyżej 45% wagowo całości materiałów opakowaniowych zawartych w odpadach opakowaniowych zostanie poddane recyklingowi, z co najmniej 15% wagowo każdego materiału opakowaniowego;
- d) nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r., co najmniej 55% i co najwyżej 80% wagowo odpadów opakowaniowych zostanie poddane recyklingowi;
- e) nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r. zostaną osiągnięte następujące minimalne wielkości docelowe recyklingu dla materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych:
 - (i) 60% wagowo dla szkła,
 - (ii) 60% wagowo dla papieru i tektury,
 - (iii) 50% wagowo dla metali,
 - (iv) 22,5% wagowo dla tworzyw sztucznych, uwzględniając wyłącznie materiał który jest recyklowany z powrotem w tworzywo sztuczne,
 - (v) 15% wagowo dla drewna.

2. Odpady opakowaniowe wywożone poza Wspólnotę zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 259/93*, (WE) nr 1420/1999** oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1547/1999***, liczą się wyłącznie dla osiągnięcia wielkości docelowych i wykonania zobowiązań ust. 1 gdy istnieją jasne dowody że odzysk i/lub recykling miał miejsce na warunkach w dużym stopniu równoważnym tym określonym przez ustawodawstwo wspólnotowe w sprawie.

3. Państwa Członkowskie, w odpowiednim przypadku, wspomagają odzysk energii, gdy jest to korzystniejsze dla recyklingu materiału ze względu na środowisko naturalne i koszty-korzyści. Powinno być to dokonane z uwzględnieniem dostatecznego marginesu między krajowym recyklingiem a wielkościami docelowymi odzysku.

4. Państwa Członkowskie, w odpowiednim przypadku, wspomagają użycie materiałów uzyskanych z recyklingu odpadów opakowaniowych do wytwarzania opakowań i innych produktów przez:

- a) poprawienie warunków rynkowych dla takich materiałów;
- b) dokonanie przeglądu istniejących rozporządzeń zapobiegających użyciu

tych materiałów.

5. Nie później niż do dnia 31 grudnia 2007 r., Parlament Europejski oraz Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością oraz na wniosek Komisji, ustali wielkości docelowe dla trzeciego pięcioletniego etapu 2009-2014, na podstawie praktycznych doświadczeń uzyskanych w Państwach Członkowskich zgodnie z wielkościami docelowymi ustanowionymi w ust. 1 oraz wynikami badań naukowych i metodami oceny takimi jak ocena cyklu żywotności oraz analiza koszty - korzyści.

Proces ten powtarzany jest co pięć lat.

6. Środki i wielkości docelowe określone w ust. 1 zostają opublikowane przez Państwa Członkowskie oraz stanowią przedmiot kampanii informacyjnej przeznaczonej dla ogółu społeczeństwa oraz podmiotów gospodarczych.

7. Grecja, Irlandia i Portugalia, ze względu na ich szczególne położenie, tj. stosunkowo dużą liczbę małych wysp, występowanie obszarów wiejskich i górskich oraz niski aktualny poziom zużycia opakowań, mogą podjąć decyzję o:

- a) osiągnięciu, nie później niż do dnia 30 czerwca 2001 r. wielkości docelowych niższych niż określone w ust. 1 lit. a) i c), przy czym co najmniej 25% zostanie poddane odzyskowi lub spalaniu w zakładach spalania śmieci z odzyskiem energii;
- b) jednoczesnym przesunięciu terminu osiągnięcia wielkości docelowych określonych w ust. 1 lit. a) i c), na termin późniejszy, jednakże nie później niż na dzień 31 grudnia 2005 r.;
- c) przesunięciu terminu osiągnięcia wielkości docelowych określonych w ust. 1 lit. b), d) oraz e) na termin późniejszy, jednakże nie później niż na dzień 31 grudnia 2011 r.

8. Komisja, tak szybko jak to jest możliwe, lecz nie później niż do dnia 30 czerwca 2005 r., składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie w sprawie postępu we wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu na środowisko, jak również na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Sprawozdanie uwzględnia szczególne okoliczności w każdym Państwie Członkowskim. Zawiera ono:

- a) ocenę skuteczność, wprowadzanie w życie oraz stosowanie wymogów zasadniczych;
- b) dodatkowe środki zapobiegania zmniejszające wpływ na środowisko naturalne opakowań zbiorczych w najszerszym zakresie bez wpływu na ich zasadnicze funkcje;
- c) możliwy rozwój wskaźników środowiskowych dotyczących opakowań aby uczynić zapobieganie odpadom opakowaniowym łatwiejsze oraz bardziej skuteczne;

- d) plany zapobiegania odpadom opakowaniowym;
- e) wspieranie ponownego użycia oraz, w szczególności, porównanie kosztów z korzyściami ponownego użycia oraz poddania recyklingowi;
- f) odpowiedzialność producenta, włącznie z jej aspektem finansowym;
- g) wysiłki w celu dalszego zmniejszenia oraz, w odpowiednim przypadku, ostatecznego wykluczenia metali ciężkich oraz innych niebezpiecznych substancji z opakowań do 2010 r.

Do sprawozdania tego załącza się, w odpowiednim przypadku, wnioski o przeprowadzenie rewizji odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy, jeżeli takie przepisy zostały przedstawione do tego czasu.

9. Sprawozdanie dotyczy kwestii z ust. 8 jak również innych właściwych zagadnień w ramach różnych elementów Szóstego Środowiskowego Programu Działań, w szczególności tematycznej strategii w sprawie recyklingu oraz tematycznej strategii w sprawie długotrwałego wykorzystania zasobów.

Komisja oraz Państwa Członkowskie, w odpowiednim wypadku, wspomagają badania oraz projekty pilotażowe dotyczące pkt. 8 lit. b), c), d), e) i f) oraz inne instrumenty zapobiegawcze.

10. Państwa Członkowskie które ustanowiły, lub ustanowią, programy wykraczające poza maksymalne wielkości docelowe określone w ust. 1 oraz które w tym celu zapewniły odpowiednią infrastrukturę dla recyklingu i odzysku mają pozwolenie na osiągnięcie tych wielkości docelowych w interesie wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego, pod warunkiem że środki te nie zakłócą funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz nie utrudnią przestrzegania przez inne Państwa Członkowskie niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie informują Komisję o podjęciu takich środków. Komisja potwierdza te środki, po sprawdzeniu, we współpracy z Państwami Członkowskimi, czy są one zgodne z powyższymi rozważaniami oraz czy nie ustanawiają środka arbitralnej dyskryminacji lub ukrytego ograniczenia w handlu między Państwami Członkowskimi.

* Dz.U. L 30 z 6.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2557/2001 (Dz.U. L 349 z 31.12.2001, str. 1).

** Dz.U. L 166 z 1.7.1999, str. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2118/2003 (Dz.U. L 318 z 3.12.2003, str. 5).

*** Dz.U. L 185 z 17.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2118/2003.”

4. W art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dla ułatwienia zbiórki, wielokrotnego użytku i odzysku, w tym recyklingu, opakowania wskazują rodzaj wykorzystanych materiałów opakowaniowych w celu ich identyfikacji i klasyfikacji przez odpowiednią gałąź przemysłu na podstawie decyzji Komisji 97/129/WE*.

*Dz.U. L 50 z 20.2.1997, str. 28.”

5. W art. 13 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa Członkowskie wspierają również przekazywanie informacji konsumentom oraz kampanie na rzecz poprawy świadomości.”

6. Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Dostosowanie do postępu naukowo - technicznego

Zmiany konieczne do dostosowania do postępu naukowo - technicznego systemu identyfikacji, (o którym mowa w art. 8 ust. 2 oraz w art. 10 akapit drugi tiret ostatnie), a także formatów odnoszących się do systemu baz danych, (o których mowa w art. 12 ust. 3 oraz w załączniku III), jak również ilustrujące przykłady dotyczące definicji opakowania (o których mowa w załączniku I), są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ust. 2.”

7. W art. 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21, określa środki techniczne niezbędne do pokonania ewentualnych trudności związanych ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do obojętnych materiałów opakowaniowych, wprowadzonych na rynek Unii Europejskiej w bardzo małej ilości (tj. średnio 0,1% wagowo), podstawowych opakowań dla wyrobów medycznych i artykułów farmaceutycznych, małych opakowań i opakowań luksusowych.”

8. Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Komitet

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku, gdy czyni się odwołanie do niniejszego artykułu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*, w poszanowaniu przepisów jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

9. W art. 22 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Państwa Członkowskie mogą dokonać transpozycji przepisów art. 7 w drodze porozumienia między właściwymi organami oraz danymi sektorami gospodarki, pod warunkiem, że wielkości docelowe wymienione w art. 6 zostały osiągnięte

Porozumienia takie muszą spełniać następujące wymogi:

- a) porozumienia podlegają wykonaniu;
- b) w porozumieniach określa się wielkości docelowe wraz z podaniem ostatecznych terminów ich realizacji;
- c) porozumienia są publikowane w krajowych dziennikach urzędowych lub w dokumentacji urzędowej, która jest w równym stopniu dostępna dla opinii publicznej i przekazywane Komisji;
- d) wyniki osiągane w ramach tych porozumień, są regularnie nadzorowane, a odpowiednie sprawozdania przesyłane do właściwych organów i Komisji oraz podane do publicznej wiadomości na warunkach podanych w porozumieniu;
- e) właściwe organy dbają o to, aby zbadano postęp osiągnięty w ramach porozumienia;
- f) w przypadku niedopełnienia porozumienia, Państwa Członkowskie wprowadzają w życie odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, w drodze środków ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.”

10. Załącznik I zastępuje się załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 sierpnia 2005 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 11 lutego 2004 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. McDOWELL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

PRZYKŁADY KRYTERIÓW O KTÓRYCH MOWA W ART. 3 UST. 1

Przykłady kryterium (i)

Opakowania

Pudełka po słodyczach

Folia pokrywająca opakowania płyt CD

Nie opakowania

Doniczki kwiatowe stałe

Pudełka na narzędzia

Torebki herbaty

Warstwy wosku pokrywające ser

Skóry kielbas

Przykłady kryterium (ii)

Opakowania, jeżeli wytworzone i przeznaczone do wypełnienia w punkcie sprzedaży

Papierowe i wykonane z tworzywa sztucznego torby na zakupy

Jednorazowe talerze i kubki

Folia przylepna

Torebki na kanapki

Folia aluminiowa

Nie opakowania

Mieszadło

Jednorazowe sztucce

Przykłady kryterium (iii)

Opakowania

Etykiety powiązane bezpośrednio lub dołączone do produktu

Elementy opakowań

Zalotka tuszu do rzes stanowiąca zakończenie pojemnika

Przylepne etykiety przyklepione do innego wyrobu opakowaniowego

Stemple

Tuleje z tworzywa sztucznego

Miarka, stanowiąca element zakończenia pojemnika dla detergentów.”